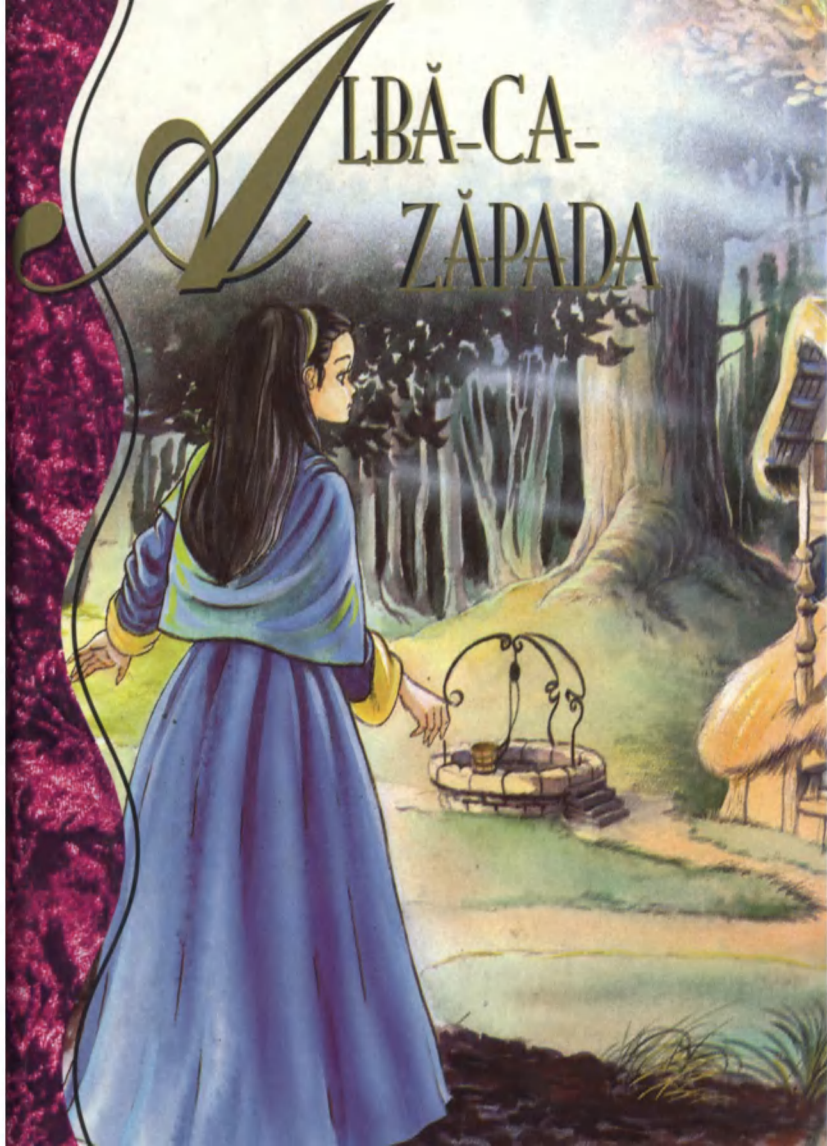

LEBĂ-CA- ZĂPADA

LBĂ-CA-
ZĂPADA

Design grafic și ilustrații : Zapp
Adaptarea basmelor : Robyn Bryant
Traducerea : Ileana Nereuță

© 1997 Ovale Publications Inc.
278 Queen Street
Montreal, Canada H3C 2N8

Tipărit în China
Printed in China

Ovale

A fost odată o
preafrumoasă regină. Și
într-o bună zi, pe când
cosea ea la fereastră,
regina se înțepă cu acul
în deget. O picătură de
sânge căzu pe zăpada
adunată pe pervazul
negru al ferestrei.

Roșul sângelui
înflăcăra atât de frumos
albul zăpezii, încât
regina spuse suspinând :
„Ce n-aș da să am un
copilaș cu pielea albă
ca zăpada, cu
buzele roșii ca
sângele și cu
părul negru ca
abanosul!“

*L*a scurt timp,
regina aduse pe
lume o fetiță cu
pielea albă ca
zăpada, cu
buzele roșii ca
sângele și cu
părul negru ca
abanosul, care
primi numele
Albă-ca-Zăpada.

*D*in nefericire, la scurt timp după
nașterea copilului, regina muri. Nu trecu
mult și regele își luă altă nevastă. Noua
regină pe cât era de frumoasă, pe atât era de
haină la suflet. Nici că-i păsa de micuța
Albă-ca-Zăpada.

*R*egina își petrecea mai tot timpul privindu-și chipul într-o oglindă fermecată căreia, în fiecare zi, îi punea aceeași întrebare :

— Oglindă, oglinjoară, spune-mi cine-i mai frumoasă-n țară?

Și oglinda îi răspundea întotdeauna :

— Regina mea, tu ești cea mai frumoasă-n țara ta.

Acest răspuns o făcea fericită pe regină până a doua zi, când din nou își întreba oglinda. Mai presus de orice, regina se temea ca nu cumva altcineva să o întrecă-n frumusețe.

Între timp,
Albă-ca-Zăpada
creștea și se făcea
tot mai frumoasă.
Într-o zi, regina își
întrebă, ca de
obicei, oglinda
fermecată :
— Oglindă,
oglinjoară,
spune-mi cine-i mai
frumoasă-n țară?
De astă dată însă
oglanda îi răspunse :
— Albă-ca-Zăpada a
crescut și e cea mai
frumoasă din ținut.
Auzind aceste vorbe,
regina se înfurie peste
măsură. Fără zăbavă,
începu să pună la cale
cum să se descotoro-
sească de biata fată.

*Î*n cele din urmă, trimise
în taină după unul din
vânătorii curții.

— Să o duci pe
Albă-ca-Zăpada undeva
departe de aici, ca să nu
mai aud nicicând
pomenindu-se de ea,
porunci regina.

Vânătorul o duse pe
Albă-ca-Zăpada în adâncul
codrului, departe de castel
și o părăsi acolo. Înfrico-
șată, sărmana izbucni în
lacrimi. Dar după un timp
se liniști și hotărî să caute
un adăpost unde să petreacă
noaptea în siguranță.

*A*lbă-ca-Zăpada rătăci prin pădure până
ce ajunse la o căsuță. Bătu la ușă dar nu-i
răspunse nimeni și atunci intră. Înăuntru
găsi o masă pe care erau așezate șapte
farfurioare și șapte tacâmuri. La etaj
se aflau rânduite șapte pătucuri.

Albă-ca-Zăpada era flămândă și obosită. Mâncă puțin, apoi se întinse într-unul din pătucuri și adormi.

La căderea nopții, cei șapte pitici, stăpânii căsuței, se întoarseră acasă și o găsiră pe Albă-ca-Zăpada dormind. Arăta atât de frumoasă și de blândă, încât nu-i lăsă inima să o trezească.

A doua zi de dimineață, cei șapte pitici ascultară povestea Albei-ca-Zăpada.

— Vei fi în siguranță dacă rămâi aici cu noi, spuseră ei.

*I*nainte de a pleca la muncă, piticii o sfătuiră pe Albă-ca-Zăpada să fie prevăzătoare și să nu deschidă nimănui.

— Regina e tare vicleană, îi spuseră ei.

Întrebându-și oglinda, maștera nu întârzie să afle că Albă-ca-Zăpada găsisese adăpost în căsuța celor șapte pitici.

*A*tunci urzi un plan ca să scape de sărmana fată o dată pentru totdeauna. Se îmbracă deci în straie ponosite și se îndreptă spre casa piticilor.

— Am mere frumoase de vânzare, îi spuse ea Albei-ca-Zăpada.

Merele erau atât de ademenitoare, încât Albă-ca-Zăpada se lăsă ispitită și luă unul.

*D*ar mărul era otrăvit și, îndată ce luă o mușcătură, Albă-ca-Zăpada se prăbuși pe podea, fără simțire.

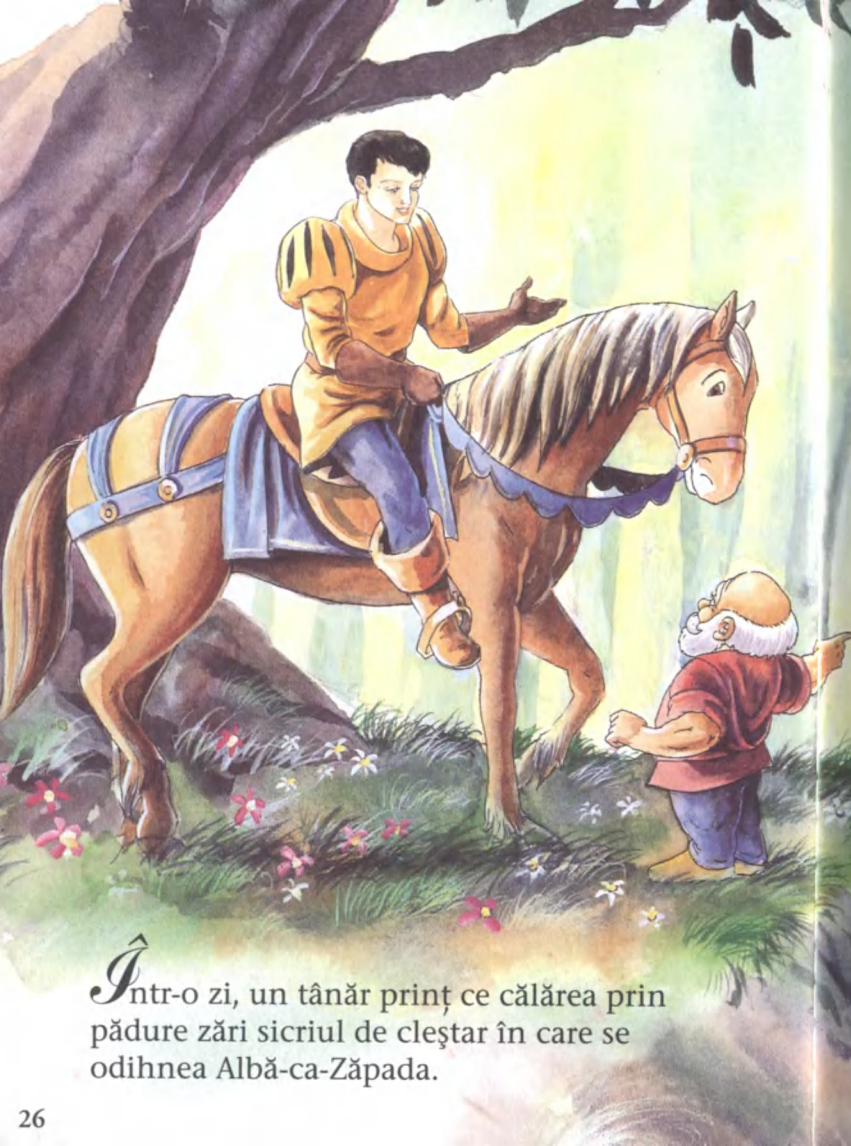

*S*eara, când piticii se întoarseră acasă, o găsiră pe Albă-ca-Zăpada întinsă pe jos. Cum nu-i simțiră suflarea, o crezură moartă.

Cu inima zdrobită de durere, piticii nu se îndurară să o îngroape. Așa încât îi făcură un sicriu de cleștar, pe care îl așezară pe coama dealului.

Zi și noapte, piticii făceau pe rând de veghe la căpătâiul ei. Anii treceau, iar Albă-ca-Zăpada părea cufundată într-un somn adânc.

Într-o zi, un tânăr prinț ce călărea prin pădure zări sicriul de cleștar în care se odihnea Albă-ca-Zăpada.

Era atât de frumoasă încât, de cum o văzu, prințul pe loc se și îndrăgosti de ea.

— Lăsați-mă să o iau cu mine la castel, îi rugă el pe cei șapte pitici și făgăduiesc să veghez asupra ei. N-aș mai putea trăi fără ea, adăugă el.

Înduioșați de asemenea iubire, piticii se învoiră.

*D*ar în clipa în care
slujitorii săltară sicriul de
cleștar, bucata de măr sări din
gâtlejul fetei, iar Albă-ca-
Zăpada deschise ochii.

De cum îl văzu pe tânărul
prinț, fata îl îndrăgi pe dată.

La scurt timp,
Albă-ca-Zăpada și prințul
făcură nuntă mare și
trăiră fericiți până la
adânci bătrâneți.

MICUL MEU SIPET
CU *POVESTI*
DE FRĂȚII GRIMM

RAPUNZEL

BROSCOIUL FERMECAT

CROITORAȘUL CEL VITEAZ

ALBĂ-CA-ZĂPADA

RUMPELSTILTSKIN

OVALE